

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **JP servis-OIL, s. r. o.**, IČO: 28691687,
sídlem Podkrušnohorská 432, Chudeřín, 436 03 Litvínov,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Vališem,
sídlem Pplk. Sochora 1391/4, 170 00 Praha,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. 20612/16/5300-21442-711674,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. 20612/16/5300-21442-711674, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí o nespolehlivém plátcí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2189753/15/2508-50523-501079, kterým bylo podle § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), rozhodnuto, že se žalobkyně stává nespolehlivým plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) s účinností od data nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tj. 16. 5. 2016. Žalobkyně navrhovala i zrušení rozhodnutí správce daně.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že v dané věci je podstatnou otázkou, zda žalobkyně naplnila definici nespolehlivého plátce a zda správce daně v souladu s právními předpisy vedl řízení, dokazování a vydal rozhodnutí. Žalobkyně již od zahájení daňové kontroly dne 1. 7. 2014 prokázala skutečnosti jí uvedené a potřebné pro správné stanovení DPH za zdaňovací období leden až prosinec roku 2012 a za zdaňovací období leden až prosinec roku 2013. Žalobkyně po celou dobu daňové kontroly i před ní plně spolupracuje a projevuje součinnost se správcem daně, je plně kontaktní. Jediné zákonné povinnosti, které žalobkyně dostatečně nesplnila, jsou povinnosti uložené zajišťovacími příkazy, neboť je vzhledem k obratu a majetku žalobkyně tato nemohla splnit. Žalobkyně však neprováděla a neprovádí žádné podvodné jednání a nebylo jí nic takového pravomocně prokázáno, stejně tak nebylo pravomocně prokázáno, že by se žalobkyně zapojila do podvodných řetězců. Pro určení statusu nespolehlivého plátce je zapotřebí závažně porušit povinnosti vztahující se ke správě DPH. Toto porušení musí být závažné, resp. musí mít závažné následky. Nelze tak sankcionovat formální porušení povinností stanovených zákonem (např. opomenutí údajů v přihlášce k registraci či daňovém přiznání). Daný institut by měl dopadat pouze na takové porušování povinností, ve kterém lze spatřovat riziko daňových úniků. Každé jednotlivé porušení měl správce daně posuzovat s ohledem na osobu plátce, své dosavadní zkušenosti s tímto plátcem a s ohledem na to, jakou míru rizika pro veřejné rozpočty porušení dané povinnosti představuje. Správce daně vzal za prokázané naplnění závažného porušení plnění povinností plátce uvedeného v bodě 1 písm. b) Informace Generálního finančního ředitelství č. j. 101/13-121002-506729, ve znění Dodatku č. 1, č. j. 55 366/13/7001-21002-012287, a Dodatku č. 2, č. j. 38 461/14/7001-21002-0122871 (dále jen „Informace GFŘ“). Žalobkyně má za to, že naplnění jednotlivých podmínek stanovených v Informaci GFŘ není dáno a svá rozhodnutí správce daně i žalovaný přesvědčivým způsobem neodůvodnili. Dále žalobkyně namítala, že správce daně nevzal plně v úvahu, že žalobkyně je bezproblémový daňový subjekt, ani nezohlednil objektivní důvody zvláštního zřetele, které vedly k nesplnění zákonných povinností, jak mu ukládá Informace GFŘ. Rozhodnutí neobsahuje řádné odůvodnění, když mimo jiné odkazuje co do odůvodnění na jiné dokumenty, a to zajišťovací příkazy, které ale nejsou přílohou rozhodnutí a nejsou jeho součástí, a i kdyby tomu tak bylo, odkaz na odůvodnění 22 zajišťovacích příkazů by činil rozhodnutí nepřehledným, nesrozumitelným a nepřezkoumatelným. Rozhodnutí správce daně tak řádné odůvodnění neobsahuje.
3. Dále žalobkyně popsala proces dodávek pohonných hmot mezi dodavateli, žalobkyní a jejími odběrateli.
4. Žalobkyně shledala i vady v rozhodnutí žalovaného, a to v první řadě, že se nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, a to zejména, že žalobkyně poskytovala plnou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

součinnost a plnila své povinnosti, nebyly naplněny předpoklady k rozhodnutí, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem a že domnělé důvody k rozhodnutí se zcela vymykají praxi finančních úřadů. Žalovaný neposuzoval, zda jsou naplněny znaky pojmu nespolehlivé plátcovství ve smyslu ustanovení § 106a odst. 1 ZDPH, ale stejně jako správce daně založil své rozhodnutí na tom, zda byla naplněna skutková podstata dle Informace GFŘ a neprováděl již vlastní posuzování, zda došlo k porušení povinností závažným způsobem, či nikoliv. Bod 1 písm. b) Informace GFŘ v rozporu s ustanovení § 106a odst. 1 ZDPH neuvádí žádnou konkrétní povinnost, která by měla být porušena. Sám správce daně nedospěl k závěru, že by žalobkyně porušila vícero povinností, natož, aby vícero povinností porušila závažným způsobem. Informace GFŘ tedy není v souladu se zákonem, k jehož provedení byla údajně vydána. Je v rozporu s čl. 11 odst. 5 Ústavy (správně Listiny základních práv a svobod – pozn. soudu), je-li rozhodnutí správce daně i žalovaného postaveno na interním aktu GFŘ bez řádné aplikace vlastního správního uvážení.

5. Závěrem žalobkyně uvedla, že v daném případě nebyl žádný důvod k obavě o úhradu dosud nepravomocně vyměřené DPH. Žalobkyně nakupovala pohonné hmoty pouze v České republice od českých obchodních společností, které nebyly virtuální, ale vždy disponovaly i existující kanceláří a téměř ve všech byl zástupce žalobkyně osobně. Platby probíhaly přes bankovní účty nahlášené na finančním úřadě a zboží bylo pod neustálým dohledem celního úřadu.
6. V rozporu se základními zásadami daňového řízení je, pokud správce daně neposkytl možnost obrany žalobkyni k prokázání toho, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 106a ZDPH, správce daně nesprávně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a žalovaný rezignoval na svoji prezkumnou činnost, když vady rozhodnutí správce daně nechal bez povšimnutí a své rozhodnutí řádně neodůvodnil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalobní námitky se odvíjejí od námitek obsažených v odvolání, a proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na právní úpravu nespolehlivého plátce a poukázal na to, že žalobkyně porušila své povinnosti závažným způsobem ve smyslu právní úpravy zakotvené v § 106a odst. 1 ZDPH a Informace GFŘ, která je zveřejněna na webových stránkách Finanční správy České republiky. Správce daně je povinen přihlédnout i ke specifickým a okolnostem daného případu, jestli nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele. Jedná se o objektivní okolnosti, jako např. nezaviněná tíseň, živelná pohroma, nemožnost poskytnutí součinnosti z objektivních překážek. Žalobce se mylí, pokud dovozuje, že pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí musí dojít k porušení povinností závažným způsobem a povinnosti musí být porušeny kumulativně, tj. více než jedna zákonem stanovená povinnost. Nelze přisvědčit ani námitce o neunesení důkazního břemene správcem daně, neboť ani žalovaný ani správce daně nejsou oprávněni posuzovat věci spadající do nalézacího řízení, tj. zda zajišťovací příkazy byly vydány z důvodu, že se žalobkyně zapojila do obchodů, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude uhrazena DPH. V případě námitek, že nebylo prokázáno, že by se žalobkyně zapojila do podvodného jednání, žalovaný odkázal na to, že dle Informace GFŘ postačuje pouhá odůvodněná obava o zapojení do podvodného jednání. Rovněž námitku nepřezkoumatelnosti shledal žalovaný nedůvodnou, neboť na str. 4 až 5 v bodech 23 až 31 žalobou napadeného rozhodnutí jsou detailně popsány důvody, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí. Pokud žalovaný či správce daně v rozhodnutí odkázali na odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajišťovacích příkazů, nečiní to rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný se vypořádal i se všemi odvolacími námitkami a mimo jiné i uvedl, že pokud žalobkyně plnila své povinnosti v rámci správy daní řádně a včas, nejedná se o nic výjimečného, stejně jako uvedl, že výši zajištěné částky nelze považovat za objektivní důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě zákona, Informace GFŘ je interním předpisem vymezujícím podmínky, za kterých může být rozhodnutí o nespolehlivém plátcí vydáno. Informace GFŘ tak nepřímou přispívá k jednotné rozhodovací praxi správce daně v souladu se zásadou legitimního očekávání, přičemž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 45/2007-251. K závaznosti důvodové zprávy se vyjádřil i Ústavní soud (sp. zn. III. ÚS 671/02), který uvedl, že důvodové zprávy sice nejsou právně závazné, avšak lze z nich vycházet při teleologickém výkladu. Žalovaný shledal rozhodnutí správce daně v souladu s právními předpisy, a proto shledal odvolání žalobkyně nedůvodným.

Replika a vyjádření žalobkyně

8. Žalobkyně v replice a ve vyjádření ze dne 4. 1. 2018 uvedla, že přezkum zajišťovacích příkazů je třeba provést nejen z důvodu posouzení předběžné otázky (tj. zda vůbec byly řádnými podklady, které byly důvodem k vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí), ale i pro řádné posouzení merita věci, neboť pokud se žalovaný i správce daně na zajišťovací příkazy odvolávají, je nutno přezkoumat i je. K přezkumu zajišťovacích příkazů odkázala žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 119/2015.
9. Ačkoliv může důvodová zpráva dle žalobkyně pomoci při nejasném výkladu právního předpisu, rozhodně nemůže zmocnit Generální finanční ředitelství k vydávání výkladových stanovisek, která mají vykládat pojem nespolehlivého plátce, takový postup je v rozporu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), ZDPH i Ústavou. Není možné od přezkumu zákonem stanovených podmínek upustit s odkazem na to, že byla naplněna některá ze skutkových podstat v Informaci GFŘ. Dále žalobkyně rozvinula svoji argumentaci o nemožnosti odkazovat v žalobou napadeném rozhodnutí na zajišťovací příkazy. Setrvala na svém názoru, že výše zajištěné daně je objektivním důvodem hodným zvláštního zřetele. Žalobkyně rovněž rozporovala to, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 45/2007-251 dopadal na její případ.
10. Dále nedošlo k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť tento závěr nemá oporu ve spise. Z daňového spisu nevyplývá, že by v předcházejícím řízení vyšly najevo skutečnosti, že subjekty zapojené se žalobkyní do řetězových obchodů DPH nehradily. Těmito námitkami se však daňové orgány nezabývaly.

Správní spis

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Správce daně na základě daňové kontroly (zpráva o daňové kontrole je rovněž součástí spisu) dospěl k závěru, že při obchodu žalobkyně spočívajícím v nákupu pohonných hmot v jiných členských státech Evropské unie nemohlo být deklarováno místo plnění v tuzemsku, ale bylo dle § 7 odst. 2 daňového řádu v jiném členském státě, a proto nevznikla žalobkyni povinnost přiznat daň na výstupu, ani nebyla oprávněna k nároku na odpočet daně na vstupu. Správce daně vydal dne 1. 7. 2015 celkem 22 zajišťovacích příkazů podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 ZDPH na úhradu DPH za zdaňovací období počínaje dnem 1. 1. 2012 a konče dnem 31. 10. 2012 v celkové výši 278 424 354 Kč. Odvolání proti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

těmto zajišťovacím příkazům byla rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2015 zamítnuta a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 9. 2015. Výkaz nedoplatků na daních ke dni 13. 11. 2015 eviduje nedoplatky u žalobkyně ve výši 433 136 526,05 Kč.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila mimo jiné také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. V souvislosti s otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně namítala, že v rozhodnutí nebyly vypořádány všechny odvolací námitky a rozhodnutí správce daně i žalovaného jsou nedostatečně odůvodněna. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
15. Soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobkyní uplatněnými námitkami a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
16. Dále soud poukazuje na to, že správní (daňové) řízení tvoří jeden celek, skládající se z rozhodování v první instanci a případného rozhodování o odvolání. Odvolací správní orgán může při svém rozhodování zpravidla účinně odstranit vady rozhodnutí vydaného v prvním stupni, resp. vady řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 Afs 16/2003; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, sp. zn. 4 As 48/2007; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 9 As 64/2007; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, sp. zn. 4 Ads 123/2009, www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Žalovaný ve svém rozhodnutí vymezil, že považuje za podstatné, zda plátce porušil své povinnosti vztahující se ke správě daně ve smyslu důvodové zprávy k zákonu č. 502/2012 Sb. a ve smyslu Informace GFŘ. Dále popsal, proč má za to, že u žalobkyně došlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v bodě č. 1 písm. b) Informace GFŘ, a to tak, že byly vydány zajišťovací příkazy z důvodu, že žalobkyně se zapojila do obchodů, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude uhrazena DPH. Žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění navazuje na rozhodnutí správce daně ve světle odvolacích námitek. Žalobkyně se závěry žalovaného v podané žalobě podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo a její námitky jsou především nesouhlasem s právním názorem prezentovaným daňovými orgány. Soud tak konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a tento vyjádřil dostatečně svůj názor na případ žalobkyně.
18. Soud vychází z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, zastává názor, že žalobou napadené rozhodnutí základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl.
19. K vlastnímu meritornímu posouzení soud konstatuje, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí již byla opakovaně předmětem soudního přezkumu a soud ze závěrů správních soudů bude vycházet i v tomto případě (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2016, č. j. 15 Af 1/2016-37; ze dne 31. 1. 2017, č. j. 15 Af 32/2016-49; rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2017, č. j. 30 Af 63/2016 – 48; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 Af 21/2016-39, www.nssoud.cz).
20. S ohledem na jednotlivé žalobní námitky považuje soud za potřebné zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správce daně o nespolehlivém plátcí. Soud v tomto řízení není oprávněn přezkoumávat správnost či zákonnost zajišťovacího příkazu, neboť tento je samostatně přezkoumatelný ve zvláštním řízení před soudem (k tomu srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, nebo ze dne 16. 12. 2016, č. j. 7 Afs 194/2016-30). Žalobkyně se tak mylí, pokud uvádí, že by měla být správnost zajišťovacích příkazů zhodnocena jako předběžná otázka, zvláště i proto, že na ně daňové orgány odkazují.
21. Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH platí, že poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.
22. Citované ustanovení zahrnuje neurčitý právní pojem „závažným způsobem“, k jehož výkladu byl vydán metodický pokyn obsažený v Informaci GFŘ. Smyslem tohoto pokynu, jehož vydání předvídá i důvodová zpráva k zákonu č. 502/2012 Sb. (jímž byl do českého právního řádu zaveden institut nespolehlivého plátce), je podrobná úprava hledisek a kritérií, jež mají všichni správci daně při rozhodování o nespolehlivosti plátce posuzovat. Zmíněná Informace GFŘ slouží ke sjednocení správní praxe a odchýlení se od ní by znamenalo, že správce daně rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení. V takovémto postupu, tj. využití Informace GFŘ, neshledává soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybení, neboť k výkladu zákonného ustanovení tímto způsobem dojít může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 – 185). Soud danou věc posuzuje nejen s ohledem na splnění podmínek Informace GFŘ či jiných metodik, ale zejména s ohledem na svůj výklad zákonného ustanovení § 106a ZDPH, tj. i přes odkaz na Informaci GFŘ musí být naplněny podmínky uvedeného ustanovení. Předmětná Informace GFŘ slouží k výkladu, jaký zvolila finanční správa, aby byl daňový subjekt informován, jak k danému ust. § 106a zákona o DPH správce daně přistupuje. Jedná se o ve své podstatě vstřícný krok finanční správy vůči daňovým subjektům, nikterak nepřekračující meze ústavního pořádku České republiky, neboť svojí povahou nedošlo k postupu překračujícímu rámec zákonného zmocnění.

23. Za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce se podle zmíněné Informace GFŘ [bod 1 písm. b)] považují mimo jiné situace, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen.
24. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.
25. Jednou ze základních podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu je existence obavy, že dodatečně stanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, a tato podmínka byla splněna, neboť zajišťovací příkazy nabyly právní moci, přičemž jsou nadány presumpcí správnosti. Existovala tedy odůvodněná obava, že z obchodů, do kterých se žalobkyně zapojila, nebude uhrazena DPH. Žalobkyně sama uvádí, že celková zajištěná daň přesahuje její finanční možnosti a depozit nebyl složen. S ohledem na tyto skutečnosti lze konstatovat, že se žalobkyně dopustil závažného porušení plnění povinností plátce ve smyslu bodu 1 písm. b) Informace GFŘ, které je ovšem fakticky naplněním § 106a ZDPH. Soud zde znovu připomíná, že správnost závěrů, které vedly k vydání zajišťovacích příkazů, v tomto řízení nepřezkoumává.
26. Žalobkyně chtěla, aby bylo dokazováno a prokazováno, že byla účastna na daňovém podvodu, resp. namítala, že nebylo prokázáno její zapojení do obchodů, u kterých existovala odůvodněná obava ohledně neuhrazení DPH. Těmito okolnostmi se v daném řízení nebyly ani daňové orgány povinny zabývat, neboť jedinou okolností pro vydání napadeného rozhodnutí (resp. rozhodnutí prvostupňového) byla skutečnost spočívající v nesplnění povinností plynoucích ze zajišťovacích příkazů. Z povahy věci před stanovením daňové povinnosti nemůže být jednoznačně (pravomocně) prokázána účast daňového subjektu na podvodu apod., ovšem postačuje dostatečně silná důvodná obava podložená konkrétními zjištěními.
27. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí daňových orgánů neobsahovala dostatečné posouzení osoby žalobkyně a jejich dosavadních zkušeností s ní, tj. nebylo dostatečně přihlédnuto ke konkrétním okolnostem vztahujícím se k osobě žalobkyně.
28. K tomu soud uvádí, že jak správce daně, tak žalovaný, neshledali okolnosti hodné zvláštního zřetele k upuštění od vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. Žalovaný se výslovně touto otázkou zabýval na str. 6 svého rozhodnutí a soud se s jeho hodnocením Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ztotožňuje. Za okolnost hodnou zvláštního zřetele nelze považovat to, že prostřednictvím zajišťovacích příkazů došlo k zajištění částky, jejíž uhrazení je mimo možnosti žalobkyně. Dále dosavadní součinnost či kontaktnost žalobkyně nevylučuje důvodnost žalobou napadeného rozhodnutí a navíc se nejedná o okolnost mimořádnou ve smyslu shora uvedeném. Uvedenými okolnostmi by byly zejména živelné pohromy, závažné zdravotní důvody zástupce žalobkyně či jiné objektivní překážky. Obdobné okolnosti ze správního spisu nevyplývají a žalobkyně je ani netvrdí.

29. Soud na základě výše uvedeného jednoznačně souhlasí se žalovaným, že žalobkyně závažným způsobem porušila své povinnosti vztahující se ke správě daně tím, že nesložila jistoty na depozitní účet správce daně. Bezpochyby tak byly naplněny zákonné předpoklady pro prohlášení žalobkyně nespolehlivým plátcem ve smyslu § 106a zákona o DPH.
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzené nedostatky, ani tvrzená porušení jejích práv a naopak zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 31. července 2018

9

15 Af 70/2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)